Súd:	Krajský súd Trenčín
Spisová značka:	19Co/626/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3810207270
Dátum vydania rozhodnutia:	23. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Viera Škultétyová
ECLI:	ECLI:SK:KSTN:2018:3810207270.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobcu V., zastúpeného V. proti žalovaným 1) L., 2) O., zastúpený V., o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu a žalovaných 1), 2) proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 13. februára 2015, č.k. 16C/85/2010-863, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým žalovanému 1) uložil povinnosť strpieť, aby žalobca na náklady žalovaného 1) do troch dní po právoplatnosti tohto rozsudku poskytol na uverejnenie prevádzkovateľovi televízneho vysielania na televíznej stanici O. na odvysielanie po ukončení reklamného bloku bezprostredne predchádzajúceho vysielaniu prvej časti hlavnej spravodajskej relácie „Televízne noviny“ so začiatkom vysielania o 19:00 hod. miestneho času po dobu dvoch minút ospravedlnenie v nasledovnom znení: „L.. W. S. sa ospravedlňuje pánovi V. G. za nepravdivé výroky, ktoré predniesol dňa 23.02.2010 v relácii A. v reportáži Z. O. pod názvom „Na dne chemičky“ vysielanej na TV O., kde uviedol, že pán V. G. je mafián, ktorý spáchal viaceré trestné činy vrátane tunelovania, prania špinavých peňazí a podvodov, že zodpovedá za krach D., vydieral primátora Mesta D. a ovplyvňuje orgány činné v trestnom konaní a súdy. L.. W. S. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahol do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pána V. G., čím znížil jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno.“ (výrok I.) m e n í tak, že žalobu z a m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým žalovanému 1) uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch 4.000 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.) a vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti vo vzťahu k žalovanému 1) žalobu zamietol (výrok VI.) p o t v r d z u j e .

Žalobca a žalovaný 1) n e m a j ú na náhradu trov konania p r á v o .

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanému 1) povinnosť strpieť, aby žalobca na náklady žalovaného 1) do troch dní po právoplatnosti rozsudku poskytol na uverejnenie prevádzkovateľovi televízneho vysielania na televíznej stanici O. na odvysielanie po ukončení reklamného bloku bezprostredne predchádzajúceho vysielaniu prvej časti hlavnej spravodajskej relácie „Televízne noviny“ so začiatkom vysielania o 19:00 hod. miestneho času po dobu dvoch minút ospravedlnenie v nasledovnom znení: „L.. W. S. sa ospravedlňuje pánovi V. G. za nepravdivé výroky, ktoré predniesol dňa 23.02.2010 v relácii A. v reportáži Z. O. pod názvom „Na dne chemičky“ vysielanej na TV O., kde uviedol, že pán V. G. je mafián, ktorý spáchal viaceré trestné činy vrátane tunelovania, prania špinavých peňazí a podvodov, že zodpovedá za krach D., vydieral

primátora Mesta D. a ovplyvňuje orgány činné v trestnom konaní a súdy. L.. W. S. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahol do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pána V. G., čím znížil jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno.“ (výrok I.) a zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 4.000 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV). Žalovanému 2) uložil povinnosť na vlastné náklady do troch dní po právoplatnosti tohto rozsudku odvysielať na televíznej stanici O. po ukončení reklamného bloku bezprostredne predchádzajúceho vysielaniu druhej časti hlavnej spravodajskej relácie „Televízne noviny“ so začiatkom vysielania o 19:00 hod. miestneho času nasledovné ospravedlnenie: „O. - Z., spol. s r.o., vysielateľ programovej služby TV O., sa ospravedlňuje pánovi V. G. za nepravdivé výroky odvysielané dňa 23.02.2010 v relácii A. v reportáži Z. O. pod názvom „Na dne chemičky“, kde bolo uvedené, že pán V. G. je mafián, ktorý spáchal viaceré trestné činy vrátane objednávky vraždy O. N., prania špinavých peňazí a podvodov, že zodpovedá za krach D., vydieral primátora Mesta D. a ovplyvňuje orgány činné v trestnom konaní a súdy. O. - Z., spol. s r.o. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahla do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pána V. G., čím znížila jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno.“ (výrok II.), do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku zabezpečiť odstránenie diskusie k odkazu na záznam relácie A. zo dňa 23.02.2010 z internetovej stránky J. (výrok III.) a zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 10.000 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok V.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok VI.). Rozhodnutie o trovách konania ponechal samostatnému uzneseniu po právoplatnosti rozsudku vo veci samej (výrok VII.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 23.02.2010 o 21:55 hod. uverejnil žalovaný 2), ktorý je držiteľom licencie na televízne vysielanie a názov jeho programovej služby je „TV O.“ v relácii ,,A.“ reportáž redaktorky Z. O. pod názvom ,,Na dne chemičky“ s dĺžkou trvania 30 minút. V predmetnej reportáži odzneli viaceré nepravdivé skutkové tvrdenia a neprimerané a neoprávnené hodnotiace úsudky žalovaného 1) a zamestnancov žalovaného 2), ktoré hrubým spôsobom zasiahli do osobnostných práv žalobcu, najmä do jeho cti, ľudskej a profesijnej dôstojnosti a dobrého mena. Išlo o nasledujúce výroky: Výrok č. 1: C. G., moderátor: „Dobrý večer. Vitajte v A.. D. padli na kolená. Donedávna ešte životaschopná chemička, dnes torzo pred bankrotom. Miliardy v lufte a desaťtisíc ohrozených pracovných miest. Stojí však za týmto pádom skutočne len kartelová dohoda a následná smrtonosná pokuta? Alebo sú za tým mafiánske praktiky ako tunelovanie, nevýhodné zákazky a vydieranie?“, Výrok č. 2: žalovaný 1): „Keď zažijete to, čo zažijete, to, čo som ja zažil, keď mafiáni, lebo si to dovolím povedať, že mafiáni idú po mne.“, Výrok č. 3: Z. O., redaktorka: „Tie dobre pozná aj W. S.. V kresle primátora D. sedí už piate volebné obdobie a sám bol kedysi členom dozornej rady závodov. Kým ale iní čakajú, on koná. Na veci sa už roky nemôže pozerať, a tak prehovoril. O tunelovaní, ale aj o mafiánskych praktikách.“, Výrok č. 4: žalovaný 1): „D. sú najviac potrestané privatizáciami, obrovské problémy hneď od začiatku, a keď sa zamyslím, že komu to prospelo, spätne je až neuveriteľné, že koľko ľudí mohlo vyťahať milióny korún z D. a ja považujem až za určitý zázrak, že D. napriek tomu ešte doteraz dožili.“, Výrok č. 5: žalovaný 1): „Začalo to v roku 2003, keď som upozorňoval orgány činné v trestnom konaní, kde som mal podozrenie, že sa nerobí v prospech D., ale práve sa robí v prospech niektorých firiem, ktoré majú veľa zákaziek v D. a podozrivo všetko výhodné sa robilo práve pre pána podnikateľa V. G., pre jeho firmy, pre firmu W. G., pre firmu A. a práve v tých rokoch bol pán V. G. členom dozornej rady. Čiže v rokoch 2002 až 2006 bol pán G. členom dozornej rady, a to som videl aj rozpor určitý, právny rozpor, že je členom orgánu a vlastne všetky, alebo podstatné zákazky dostávajú jeho firmy.“, Výrok č. 6: S. O.: „V tom čase už vlastnila D. L. a v jej čele stál generálny riaditeľ H. N.. Nad ním mal stáť, ale podľa S. ešte jeden boss, a síce V. G..“, Výrok č. 7: žalovaný 1): „V tom období sa hovorilo, že pán generálny riaditeľ najskôr prišiel k pánovi V. G., až potom išiel k sebe do kancelárie, aby dostal pokyny.“, Výrok č. 8: S. O.: „Podľa primátora sa tak mal podnikateľ G. dostať z radového zabezpečovateľa dopravných služieb k celému úseku údržby D.. Neskôr počas finančných problémov chemičky mala fabrika tomuto podnikateľovi za jeho služby dlhovať čoraz viac peňazí. A tak mal podľa primátora získať výraznejší vplyv v chemičke. Ale takzvané gro, na ktoré S. v trestných oznámeniach upozorňoval, mali byť nevýhodné zmluvy pre D., tunelovanie závodov, pranie špinavých peňazí, či daňové podvody. A v tom už mali byť zainteresovaní aj bývalí konatelia I. garantovanej.“, Výrok č. 9: žalovaný 1): „V roku 2004 som to dal na papier, aby sa vyšetrovalo. A jednoducho bol som naozaj nemilo prekvapený, ako sa vyšetrovalo.“, Výrok č. 10: S. O.: „O tom, prečo ale zastavil vyšetrovateľ trestné stíhanie, môžeme len polemizovať. Vyjadrenia polície sú

totiž v otázkach tohto prípadu mimoriadne strohé. A akékoľvek bližšie informácie odmietajú zverejniť. Primátor ale na svojich vyjadreniach trvá.“, Výrok č. 11: žalovaný 1): „Následne od nového roku 2007 vypovedali zmluvy pánovi V. G., že mu zobrali späť údržbu, zobrali železničnú dopravu a tie činnosti, ktoré on zabezpečoval. To znamená, že toto je ďalšie potvrdenie mojich slov, že to boli nevýhodné zmluvy pre D..“, Výrok č. 12: H. G.: ,,Celá kauza však nabrala ďaleko obludnejší rozmer. Primátor mal byť vydieraný a za všetkými špinavosťami podľa neho stojí mafia.“, Výrok č. 13: žalovaný 1): „Ja som v lete 2004 dostal odkaz od tohto podnikateľa, že primátor pôjde do kolien. Nenechal som si to pre seba.“, Výrok č. 14: žalovaný 1): „Áno, od neho, tlmočený, že odkáž primátorovi, že primátor pôjde do kolien. V máji 2005 bol vyrobený pamflet na moju osobu, ktorý bol distribuovaný po celom regióne po starostoch, primátoroch, školách, podnikoch, zariadeniach rôznych, autobusových zastávkach, na kvalitnom kriedovom papieri, na moju diskreditáciu.“, Výrok č. 15: S. O.: „Podľa primátora má aj tento psychický nátlak na svedomí práve veľkopodnikateľ V. G.. Dodáva, že polícia účelovo nekoná. Dôvodom majú byť ich vzájomné nadštandardné vzťahy. Kupodivu miestna polícia sedí práve v budove, ktorá patrí jednej zo spoločností V. G..“, Výrok č. 16: žalovaný 1): „Polícia jednoducho odflákla všetko. Môžem to povedať odflákla. Nieže mala záujem vyšetrovať, ale mala záujem ututlať.“ Výrok č. 17: S. O.: „Na utajenej dovolenke, o ktorej nikto okrem policajtov údajne nevedel, stretol totiž primátor známu tvár vtedajšieho prievidzského podsvetia G. O.. Podľa primátora to nebola náhoda.“ Výrok č. 18: žalovaný 1): „No dávali mi mafiáni jasne najavo, že majú všetko pod kontrolou. Ale to som mal podozrenie, že v úzkej spolupráci s políciou.“, Výrok č. 19: S. O.: „Napriek tomu je ale stále na slobode. Na túto osobu ho pritom upozorňovala už dávnejšie sestra zavraždeného O. N. z A.. Ten bol vedúcim dopravy a otcom 60-miliónového projektu na prepravu a uskladnenie stabilizantu v nováckej elektrárni. Jeho smrť ale vraj veci zmenila a k biznisu sa dostali externé firmy. Zvláštne je ale to, že o tejto vražde diskutovali aj poslanci parlamentu, kde upozorňovali na možnú súvislosť medzi vraždou N. a následným víťazom výberového konania práve na spomínanú prepravu a uskladnenie stabilizantu. Víťazom tohto konania nebol nikto iný ako spoločnosť W. G..“, Výrok č. 20: žalovaný 1): „Toto všetko, čo hovorím, som ochotný dokázať pravdu, že som ochotný sa podrobiť detektoru lži. Že som ochotný čokoľvek podstúpiť, lebo keď niečo zažijete, keď sa vám niekto takto s päsťami vyhráža, keď vám niekto povie, ako skončíte a toto a toto sa stane, keď ja vo verejnej funkcii som sa obracal na tých policajtov, čo som veril, že sa bude vyšetrovať, nič sa neurobilo, jednoducho nič, žiaden výsledok.“, Výrok č. 21: S. O.: „Čiže ide o štandardný postup a môžete vylúčiť, že by si to niekto obrazne povedané vybavil, aby to mal doma.“, Výrok č. 22: žalovaný 1): „Ja vám poviem to, čo cítim. Na Slovensku títo mocní, ekonomicky mocní páni si všetko zariadia. Všetko si zariadia. Vedia ovplyvniť políciu, vedia ovplyvniť orgány činné v trestnom konaní, podľa mňa aj prokuratúru, vidíme, že aj súdy, ako, akú dôveryhodnosť majú, a to sa dá všetko zariadiť. Čiže spravíme si tak, ako chceme.“, Výrok č. 23: S. O.: „Polícia akékoľvek tvrdenia tohto druhu odmieta. Zrejmé je teda len to, že okolo D. poriadne páchne aj niečo iné ako len chemička. Ľudia v C. D. však o týchto veciach radšej mlčia. Problémov majú aj tak dosť a ako sa hovorí, niekedy je lepšie nič nevedieť. No a povedať nahlas, to už chce zas poriadnu guráž.“. V reportáži boli okrem iného použité vizuálne efekty, ktoré spočívali napríklad v záberoch na zakrvavené ruky. Uvedená reportáž bola žalovaným 2) následne sprístupnená na internetovej stránke J., kde sa medzi návštevníkmi tejto stránky rozvinula široká diskusia. Súčasne žalovaný 1) zverejnil túto reportáž na oficiálnej internetovej stránke Mesta D. J..

3. Súd prvej inštancie preskúmal žalobcom označené výroky, ktoré odzneli v reportáži „Na dne chemičky“, odvysielanej dňa 23.02.2010 a zaoberal sa otázkou, či týmito výrokmi, prednesenými redaktormi žalovaného 2) a žalovaným 1), bolo zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti žalobcu s tým, že výroky uvedené v reportáži vyhodnotil v ich vzájomnom kontexte a v kontexte celej odvysielanej reportáže.

4. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalovaný 1) v období šiestich rokov, ktoré predchádzali odvysielaniu reportáže, podal na žalobcu najmenej štyri trestné oznámenia, trestné konania vedené na podklade týchto trestných oznámení boli zastavené ešte v štádiu prípravného konania, žalobca nebol ani v jednom z nich obvinený a zároveň nikdy odsúdený, ale ani obvinený, či obžalovaný za spáchanie iného trestného činu. Dokazovaním nebolo preukázané, že by D. utrpeli škodu, straty, či iný negatívny hospodársky výsledok v dôsledku plnenia povinností vyplývajúcich im z niektorej zo zmlúv uzavretých so žalobcom, resp. s obchodnými spoločnosťami, v ktorých má žalobca majetkovú účasť. Nebola preukázaná ani skutočnosť, že by boli takéto zmluvy zo strany D. vypovedané na základe ich ekonomickej nevýhodnosti pre D.. Ak došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu, bolo to vždy na základe dohody. Aj v súčasnosti má spoločnosť W. G., s.r.o. uzavretú zmluvu s D. na dopravu etylénu,

ktorá bola podpísaná dňa 21.12.2006, v znení dodatku č. 1 z 22.01.2008, novým vedením spoločnosti. Nebolo preukázané ani to, že by sa žalobca v období, ktoré predchádzalo odvysielaniu reportáže, bol nejakým spôsobom vyhrážal žalovanému 1), alebo ho vydieral.

5. Žalovaný 1) vo výroku č. 2 uvádza skutkové tvrdenie, že po ňom idú „mafiáni". Vo výroku č. 4 sa zamýšľa, že komu „to prospelo" a kto „vyťahal" milióny z D., keď následne vo výroku č. 5 uvádza hodnotiaci úsudok, že v D. sa podozrivo všetko robilo v prospech žalobcu a jeho firiem. Súd prvej inštancie konštatuje, že tento hodnotiaci úsudok nevychádza z pravdivých premís. Vo výroku č. 7 uvádza žalovaný 1) nepravdivé skutkové tvrdenie, že žalobca dával pokyny vtedajšiemu generálnemu riaditeľovi D. F.. N.. Výrok č. 9 je hodnotiacim úsudkom žalovaného 1), ktorým spochybňuje prácu polície pri vyšetrovaní ním podaných trestných oznámení, podobne ako vo výroku č. 16. Súd prvej inštancie opakovane konštatuje, že konania vedené na podklade trestných oznámení, podaných žalovaným 1), boli zastavené, obvinenie nebolo vznesené voči žiadnej osobe, teda ani voči žalobcovi a konania sú právoplatne skončené. Výrok č. 11 je nepravdivým skutkovým tvrdením žalovaného 1), že žalobcovi „zobrali späť činnosti, ktoré pre D. zabezpečoval" a zároveň vyslovuje hodnotiaci úsudok, že zmluvy, uzavreté so žalobcom, boli pre D. nevýhodné, z dokazovania vyplynulo, že tento hodnotiaci úsudok nevychádza z pravdivých informácií. Vo výrokoch č. 13 a 14 obviňuje žalovaný 1) žalobcu z nebezpečného vyhrážania a z ohovárania. Tento výrok bol odvysielaný v kontexte s výrokom č. 12, t. j. s vyjadrením redaktora žalovaného 2), že „za všetkými špinavosťami stojí mafia". Vo výroku č. 18 vyslovuje žalovaný 1) hodnotiaci úsudok, že mafia a polícia úzko spolupracovali a dávali mu najavo, že majú všetko pod kontrolou. Tento výrok je odvysielaný v kontexte s výrokom redaktorky žalovaného 2), že žalovaný 1) stretol na dovolenke G. O., tvár A. podsvetia. Vo výroku č. 20 v kontexte s predchádzajúcimi výrokmi žalovaný 1) obviňuje žalobcu z vydierania a opätovne vyslovuje neoprávnený hodnotiaci úsudok, že polícia úmyselne zmarila vyšetrovanie o skutočnostiach uvedených v ním podaných trestných oznámeniach. Vo výroku č. 22 vyslovuje žalovaný 1) hodnotiaci úsudok, že na Slovensku si ekonomicky vplyvní ľudia dokážu všetko zariadiť a dokážu ovplyvniť aj orgány činné v trestnom konaní a súdy. Súd prvej inštancie konštatuje, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca nejakým protizákonným spôsobom ovplyvňoval postup polície a prokuratúry pri vyšetrovaní, prípadne súdy.

6. Zamestnanec žalovaného 2), redaktor C. G., si vo výroku č. 1 položil rečnícku otázku, či za pádom D. je len kartelová dohoda a následná pokuta, alebo aj mafiánske praktiky ako tunelovanie, nevýhodné zákazky a vydieranie. Vo výroku č. 6 uvádza redaktorka žalovaného 2) Z. O. hodnotiaci úsudok, že žalobca mal stáť nad vtedajším generálnym riaditeľom D. F.. N., teda v tom zmysle, že ho mal riadiť. Dokazovaním bolo preukázané, že tento hodnotiaci úsudok nevychádza z pravdivých premís. Vo výroku č. 10 uvádza redaktorka žalovaného 2) hodnotiaci úsudok, ktorým spochybňuje prácu polície a polemizuje nad právoplatne skončeným trestným konaním, ktoré bolo vedené na základe trestného oznámenia podaného aj na žalobcu. Vo výroku č. 15 reprodukuje redaktorka žalovaného 2) nepravdivé skutkové tvrdenia žalovaného 1) o psychickom nátlaku žalobcu na jeho osobu a uvádza neoprávnený hodnotiaci úsudok, že polícia nekoná, pretože má nadštandardné vzťahy so žalobcom, lebo sídlo miestneho oddelenia policajného zboru je v budove patriacej spoločnosti žalobcu. Vo výroku č. 19 redaktorka žalovaného 2) vyslovuje neoprávnený hodnotiaci úsudok, v ktorom spája osobu žalobcu s G. O. a vraždou L.. O. N..

7. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval, že z vyjadrení žalovaného 1), prednesených v reportáži, vyplývajú závery, že žalobca je mafián, že žalovaného 1) vydieral, že spáchal viaceré ekonomické trestné činy, keďže s D. mal uzatvorené nevýhodné zmluvy, na základe ktorých odtiaľ protizákonným spôsobom „vyťahal peniaze", a že preto zodpovedá aj za krach D., že žalobca prostredníctvom svojho ekonomického vplyvu, resp. moci nezákonne ovplyvňuje orgány činné v trestnom konaní, aby trestné oznámenia a podozrenia o trestnej činnosti zámerne nevyšetrovali, neobjasňovali a ale svoju prácu „odflákli" a všetko „ututlali". Žalovaný 1) v konaní argumentoval, že nikdy o žalobcovi výslovne nepovedal, že je mafián. Z jeho výrokov v reportáži však vyplýva, že podľa jeho názoru: „po ňom ide mafia", (výrok č. 2), a že „mafiáni mu dávali najavo, že majú všetko pod kontrolou", (výrok č. 18) a s týmito mafiánskymi praktikami nepochybne spája osobu žalobcu, a to vo výrokoch č. 13 a č. 14, z čoho jednoznačne vyplýva záver, že žalobcu považuje za mafiána. Žalovaný 1) opakovane tvrdil, že ním podávané trestné oznámenia majú byť dôkazom o trestnej činnosti žalobcu. K uvedenému tvrdeniu súd prvej inštancie uviedol, že jediným nespochybniteľným dôkazom o trestnej činnosti určitej osoby je právoplatný rozsudok, ktorým bola súdom vyslovená jej vina

za trestný čin. Zdôraznil, že obsah reportáže nebol postavený tak, že by bolo len vecne konštatované, že žalovaný 1) podal na žalobcu konkrétne trestné oznámenia, s tým, že by bolo zároveň presne uvedené, ako sa konania o týchto oznámeniach skončili. Naopak, z kontextu reportáže vyplýva, že skutočnosť, že žalobca ani len nebol obvinený, nie je dostatočným dôkazom o jeho nevine, ale zároveň sa spochybňuje aj postup orgánov činných v trestnom konaní a polícia je bez dostatočných dôkazov nepriamo obviňovaná z marenia vyšetrovania v prospech žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že z výrokov žalovaného 1) a ani z obsahu reportáže „Na dne chemičky“ nevyplýva, že by žalovaný 1) v tejto reportáži obvinil žalobcu zo zodpovednosti za vraždu L.. O. N..

8. Zdôraznil však, že výroky redaktorov žalovaného 2) odzneli najmä v súvislosti s vyjadreniami žalovaného 1), obsahujú konštatovania vyjadrení žalovaného 1), tieto jeho vyjadrenia ďalej rozvíjajú a na základe ním prednesených nepravdivých tvrdení vyslovujú nepodložené hodnotiace úsudky. Zároveň nepodloženým hodnotiacim úsudkom vo výroku č. 19 pripisuje redaktorka žalovaného 2) žalobcovi zodpovednosť za vraždu L.. O. N.. Tieto výroky redaktorov žalovaného 2) súd prvej inštancie nepovažoval za polemické. V rozhodnutí ústavného súdu, sp. zn. IV. ÚS 107/2010, na ktoré žalovaný 2) odkazoval, bola fyzická osoba, o ktorej odzneli polemické výroky, že si vraj mal objednať vraždu poslanca a primátora, v postavení podozrivého, a to aj podľa predbežných záverov kompetentných orgánov v prebiehajúcom trestnom konaní. Čiže polemické výroky novinárov o otázke jeho viny boli prípustné. Žalobca však v čase vzniku reportáže nebol obvinený, ani podozrivý zo žiadneho trestného činu v žiadnom prebiehajúcom trestnom konaní a túto skutočnosť si bolo možné overiť. Žalovaný 2) zasiahol do žalobcovho práva na ochranu osobnosti predovšetkým tým, že odvysielal reportáž obsahujúcu difamujúce výroky vyslovené žalovaným 1) na adresu žalobcu. Zároveň však redaktori žalovaného 2) tiež vyslovili niekoľko výrokov, ktorými zasiahli do práva žalobcu na ochranu osobnosti, išlo najmä o výroky č. 1, č. 6, č. 10, č. 15 a č. 19. Reportáž „Na dne chemičky“ bola po jej odvysielaní zverejnená na internetovej stránke žalovaného 2), kde sa k nej zároveň viedla diskusia návštevníkmi tejto stránky. Títo vychádzali z nepravdivých vyjadrení, ktoré odzneli v reportáži a do diskusie prispeli príspevkami, ktoré majú vo vzťahu k žalobcovi tiež difamujúci charakter.

9. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovanému 1), ani žalovanému 2) sa v rámci dokazovania nepodarilo preukázať pravdivosť niektorého z vyššie uvedených skutkových tvrdení, resp. vecnosť uvedených hodnotiacich úsudkov. Preto možno ich zásah do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti hodnotiť ako neoprávnený. Uvedenými výrokmi, prednesenými v reportáži „Na dne chemičky“, bolo podľa názoru súdu prvej inštancie neoprávnene zasiahnuté do práva žalobcu na ochranu osobnosti, a to konkrétne do čiastkových práv na ochranu jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a práva na ochranu dobrého mena. Česť fyzickej osoby a jej ľudská dôstojnosť patrí k jej najvýznamnejším hodnotám, keďže má dôležitý význam pre vzťah fyzickej osoby k ostatným fyzickým osobám a pre jej postavenie v spoločnosti. Opísanými neoprávnenými zásahmi boli česť a vážnosť žalobcu v spoločnosti značne znížené. Z reportáže vyplynuli nepravdivé obvinenia žalobcu zo závažných trestných činov. Možno konštatovať, že bolo zasiahnuté nielen do súkromnej, ale aj profesionálnej cti žalobcu a zároveň do jeho práva na ochranu dobrého mena. Žalobca je následkom odvysielania reportáže, kde bol nepravdivo obvinený a spájaný so závažnými trestnými činmi a s osobou obvinenou zo spáchania obzvlášť závažných zločinov, vnímaný širokou verejnosťou skreslene a výrazne negatívne.

10. Vzhľadom na uvedené mal súd prvej inštancie dostatočne preukázané, že uvádzanými výrokmi, prednesenými v reportáži „Na dne chemičky“, bolo neoprávnene zasiahnuté do práva žalobcu na ochranu jeho osobnosti. Považoval za zrejmé, že v danej situácii dochádza ku kolízii práva na ochranu osobnosti žalobcu so slobodou prejavu žalovaných. Za daných okolností sa teda súd musel zaoberať otázkou, či je zásah do slobody prejavu primeraný, a či zodpovedá zásade proporcionality, preto na overenie, či je daná možnosť na takéto obmedzenie slobody prejavu, vykonal test proporcionality, ktorý je používaný aj Ústavným súdom Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie I. ÚS 408/2010), či Najvyšším súdom Slovenskej republiky (napr. uznesenie 6Cdo/169/2011 z 26.06.2013). Tento test je založený na hľadaní odpovedí na otázky Kto ?, O kom ?, Čo ?, Kde ?, Kedy ? a Ako ? v danom prípade „hovoril“ (teda uverejnil informáciu).

11. Kto zásah do práva na ochranu osobnosti (práva na súkromie) vykonal?

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESĽP) vyplýva, že privilegované postavenie z hľadiska ochrany slobody prejavu patrí novinárom a masmédiám. Novinárom je dokonca umožnené používať určitú mieru preháňania a provokácie. Žalovaný 2) je televíznym vysielateľom, preto sa na neho vzťahuje zvýšená ochrana (privilegované postavenie) poskytovaná novinárom, resp. masmédiám, ktorú je potrebné zohľadniť. Žalovaný 1) takéto postavenie nemá, v čase odvysielania reportáže však vykonával funkciu primátora Mesta D..

12. O kom bola reportáž, resp. do koho osobnostnej sféry zasahovala?

Reportáž sa nepochybne týkala aj žalobcu, ktorý nezastáva verejnú funkciu, ani v minulosti žiadnu nezastával, nie je teda za bežných okolností povinný znášať vyššiu mieru kritiky. Je však možné konštatovať, že v Meste D. je významným podnikateľom, ktorý má dlhodobé zmluvné, resp. obchodné vzťahy s D. a ekonomické záujmy súvisiace s touto spoločnosťou. V danej situácii teda možno konštatovať, že bol povinný strpieť vyšší záujem médií o jeho osobu a mať vyššiu toleranciu ku kritickým výrokom.

13. Čo bolo obsahom reportáže?

Ústrednou témou reportáže „Na dne chemičky“ podľa výpovede redaktorky žalovaného 2), ktorá reportáž pripravovala, mali byť D. a pokuta uložená za kartelovú dohodu. Cieľom reportáže malo byť: „hľadať možné dôvody, ako k tomu došlo, prečo, čo reálne z toho hrozí a kam môže táto situácia až zájsť“. Táto téma nepochybne, vzhľadom na význam podniku v regióne aj v rámci republiky a v tom čase vyhláseného konkurzu, bola vecou legitímneho verejného záujmu. Konečná podoba reportáže však podľa názoru súdu prvej inštancie deklarovanej téme a stanovenému cieľu absolútne nezodpovedala. Reportáž nepriniesla nové informácie o príčinách a podrobnostiach uzavretia kartelovej dohody, ktorej stranou mali byť aj D.. Neoznačila osoby, ktoré by mohli byť za kartelovú dohodu priamo zodpovedné, ani sa nepokúsila objasniť okolnosti uzavretia tejto kartelovej dohody. V tom čase už bolo zrejmé, že konkurz bol vyhlásený z dôvodu, že D. neboli zo svojich zdrojov schopné uhradiť pokutu uloženú za účasť v karteli a pokuta bola teda priamou a bezprostrednou príčinou konkurzu. Niet pochýb o tom, že žalobca nemal s kartelovou dohodou nič spoločné a redaktori žalovaného 2) to ani netvrdili. Nie je preto jasné, prečo pôvodná téma reportáže, ktorá bola výsostne aktuálna, a o ktorú bol aj oprávnený divácky záujem, skĺzla k neoprávnenému obviňovaniu žalobcu z údajnej trestnej činnosti a k výrokom zasahujúcim do jeho práva na ochranu osobnosti.

14. Kde bola reportáž odvysielaná?

Vysielanie Televízie O. má pokrytie na území celej Slovenskej republiky. Zároveň má dlhodobo vysokú, v podstate najvyššiu divácku sledovanosť. Reportáž bola odvysielaná v relácii, ktorá mala mať investigatívny charakter so zameraním na odhaľovanie a poukazovanie na negatívne spoločenské javy. Odvysielaniu relácie predchádzalo opakované vysielanie upútavok a reportáž bola po jej odvysielaní umiestnená aj na internetovej stránke žalovaného 2).

15. Kedy bola reportáž odvysielaná?

V tomto prípade išlo o obdobie bezprostredne po uložení pokuty D. Európskou komisiou za kartelovú dohodu, a tým zapríčineným konkurzom na D., ktoré nasledovalo. Boli ohrozené tisíce pracovných miest s možným negatívnym dopadom na celý región. Táto téma bola teda v tomto období nanajvýš aktuálna a zároveň verejnosťou citlivo vnímaná. V období vzniku a odvysielania reportáže boli však zároveň už právoplatne skončené trestné konania vedené na podklade trestných oznámení žalovaného 1), podaných aj na žalobcu, pričom informácie o tejto skutočnosti boli pre redaktora spracúvajúceho reportáž ľahko dostupné a overiteľné.

16. Ako boli informácie v reportáži formulované?

V reportáži boli v rámci výrokov, označených žalobcom ako „výrok č. 1 až č. 23“, uvedené o žalobcovi nepravdivé skutkové tvrdenia, ale aj hodnotiace úsudky, vychádzajúce z nepravdivých informácií. Zároveň neboli uvedené informácie, ktoré by umožnili divákovi utvoriť si vlastný hodnotiaci

úsudok. Tam, kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho úsudku, proporcionalita zásahu môže závisieť na tom, či existuje dostatočná skutková základňa pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci úsudok bez akejkoľvek skutkovej základne na jeho podporu môže byť prehnaný. Divák pri sledovaní reportáže nevníma jednotlivé výroky izolovane, ale v celkovom kontexte reportáže a jeho dojem je umocnený aj použitými vizuálnymi prostriedkami. Súd prvej inštancie nepoprel právo novinára dopustiť sa aj určitého zjednodušenia, či dokonca nepresnosti, môže dokonca pravdivú informáciu prezentovať ako senzáciu, avšak za súčasného rešpektovania zásady, že uverejnenie informácií v relevantnom čase zodpovedalo reálne existujúcim skutočnostiam. Napriek závažnosti vyjadrení žalovaného 1) na adresu žalobcu, opomenul žalovaný 2) dostatočne zohľadniť skutočnosť, že žalobca nebol nikdy obvinený zo žiadneho trestného činu a v čase vzniku reportáže sa neviedlo ani žiadne trestné konanie, kde by bol z trestného činu podozrivý. Aj keby bolo možné vysloviť pochybnosti a špekulácie napríklad o niektorých charakterových vlastnostiach žalobcu, o jeho vine, resp. nevine, nemožno nikdy pochybovať, pretože táto skutočnosť je vždy overiteľná, a to na základe existencie alebo neexistencie právoplatného súdneho rozhodnutia o vine. Žalovaný 2) však princíp prezumpcie neviny vôbec nezohľadnil. Naopak, vyjadrením redaktorky dokonca spochybňoval objektivitu orgánov činných v trestnom konaní a relativizoval ich postup voči žalobcovi. V reportáži síce bol poskytnutý priestor na vyjadrenie obom stranám, avšak predmetom reportáže nebola len polemika o nejakom objektívnom probléme, kde by sa skúmalo stanovisko oboch strán k tomuto problému. Išlo o to, že žalovaný 1) predniesol na adresu žalobcu nepravdivé skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, ktoré nevychádzali z pravdivých informácií. Žalobca sa k jeho prednesom vyjadril (mailom adresovaným redaktorke), poukázal na to, že informácie, uvádzané žalovaným 1), sú nepravdivé, pričom išlo najmä o údajne žalobcom zapríčinené ekonomické problémy D., trestné oznámenia žalovaného 1) podávané na žalobcu, či jeho údajná zodpovednosť za smrť L.. N.. Žalobcom uvádzané skutočnosti, vyslovené na jeho obranu, boli zároveň v tom období aj dostupným spôsobom overiteľné. Redaktori žalovaného 2) si pravdivé informácie, na ktoré žalobca poukazoval, nakoniec buď vôbec nezistili, alebo si boli neoprávnenosti vyjadrení žalovaného 1) vedomí a reportáž aj napriek tomu odvysielali.

17. Po vyhodnotení uvedených kritérií testu proporcionality bolo pri kolízii práva na ochranu osobnosti so slobodou prejavu v danom prípade dôvodné uprednostniť právo na ochranu osobnosti žalobcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný 1) svojimi výrokmi a žalovaný 2) odvysielaním reportáže a výrokmi svojich zamestnancov prekročili ústavou garantovanú slobodu prejavu a neprípustným spôsobom zasiahli do osobnostných práv žalobcu. Obmedzenie akéhokoľvek základného práva alebo slobody, a teda aj slobody prejavu možno považovať za akceptovateľné len vtedy, ak ide o obmedzenie, ktoré bolo ustanovené zákonom, resp. na základe zákona, zodpovedá niektorému ustanovenému legitímnemu cieľu a je nevyhnutné v demokratickej spoločnosti na dosiahnutie sledovaného cieľa. Obmedzenie slobody prejavu je v danom prípade postavené na zákonnom podklade, ktorý je v súlade s ustanoveniami § 11 a nasl. OZ. Toto obmedzenie má zároveň legitímny cieľ, právo na ochranu osobnosti žalobcu.

18. Žalovaný 1) namietal svoju pasívnu legitimáciu z dôvodu, že do obsahu reportáže nemohol vstúpiť a nemohol ovplyvniť konečný zostrih, ani výsledné spracovanie reportáže. Pred odvysielaním mu nebola poskytnutá žiadna časť reportáže, teda reportáž vopred nevidel a ani netušil, čo bude nakoniec odvysielané a v akom rozsahu. Nebol ani požiadaný o autorizáciu, preto podľa jeho názoru za jej obsah nemôže zodpovedať. V reportáži len prezentoval skutočnosti všeobecne známe už sedem alebo osem rokov. Ak by bol vtedy odmietol redaktorke žiadosť o rozhovor, bolo by v A. uvedené, že primátor D. rozhovor odmietol, a to by bolo pre neho negatívne.

19. Súd prvej inštancie k uvedenej námietke uviedol, že žalovanému 1) bol v reportáži poskytnutý priestor na vyjadrenie, ktorý využil a z dokazovania nevyplynulo, že by boli jeho vyjadrenia tendenčne zostrihané, či inak upravované. Naopak, všetko nasvedčuje tomu, že jeho vyjadrenia boli autentické a boli hlavným zdrojom reportáže. Sám žalovaný 1) počas súdneho konania niekoľkokrát skonštatoval, že si za prednesenými vyjadreniami stojí a uviedol aj, že reportáž oceňuje. Jeho zodpovednosť neznižuje ani to, že v čase reportáže vykonával funkciu primátora, nakoľko tieto výroky predniesol ako fyzická osoba a nie v rámci výkonu svojej právomoci. Skutočnosť, že zastával dôležitú volenú verejnú funkciu, mala naopak zvýšiť mieru jeho opatrnosti pri posudzovaní pravdivosti prednesených vyjadrení, aj vzhľadom na informácie, ktoré mal k dispozícii, resp. ich mohol získať. Slovám primátora divák pripisuje nepochybne vyššiu váhu ako vyjadreniam bežného občana. Podľa názoru súdu prvej

inštancie skutočnosť, že žalovaný 1) sa zaštítil funkciou primátora, skôr zvyšuje intenzitu jeho zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu.
20. Žalobca sa predovšetkým domáhal, aby bola každému zo žalovaných uložená povinnosť ospravedlniť sa mu s tým, že navrhol formu a obsah týchto ospravedlnení a zároveň aj spôsob ich zverejnenia. Keďže relácia A., vysielaná žalovaným 2), bola medzičasom zrušená, žalobca zmenil petit svojej žaloby tak, že požadoval odvysielanie ospravedlnení v rámci hlavnej spravodajskej relácie žalovaného 2) s názvom „Televízne noviny“. A to ospravedlnenie žalovaného 1) po ukončení reklamného bloku bezprostredne predchádzajúceho vysielaniu prvej časti tejto relácie a ospravedlnenie žalovaného 2) po ukončení reklamného bloku bezprostredne predchádzajúceho vysielaniu druhej časti tejto relácie. Znenie navrhovaných ospravedlnení považoval súd prvej inštancie, vzhľadom na závery dokazovania, za primerané. Preto žalobe v tejto časti vyhovel s výnimkou, že zamietol žalobu v časti, kde malo byť žalovanému 1) uložené, aby strpel odvysielanie jeho ospravedlnenia aj za to, že mal vo svojich výrokoch uviesť nepravdivé tvrdenie, že si žalobca mal objednať vraždu L.. O. N.. Takéto vyjadrenie žalovaného 1) v reportáži neodznelo, preto žaloba v tejto časti nebola dôvodná. Žalovaný 1), keďže nie je televíznym vysielateľom a nemá teda dostatok rozhodovacích a technických podmienok, aby odvysielanie ospravedlnenia zabezpečil sám, je v súlade so žalobným návrhom uložená povinnosť strpieť, aby žalobca poskytol žalovanému 2) na odvysielanie ospravedlnenie žalovaného 1) na jeho náklady a žalovaný 2) televízny vysielateľ je povinný svoje ospravedlnenie odvysielať sám a na vlastné náklady. Súčasne žalovanému 2) uložil povinnosť zabezpečiť odstránenie diskusie k odkazu na záznam relácie A. zo dňa 23.02.2010 z internetovej stránky J..

21. Žalobca sa ďalej domáhal, aby súd zaviazal každého zo žalovaných na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50.000 Eur. K neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby došlo televíznym vysielaním, a preto treba vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. Takýto zásah, spočívajúci v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (R 45/2000). Difamujúcimi vyjadreniami žalovaného 1) a redaktorov žalovaného 2), ktoré odzneli v reportáži odvysielanej žalovaným 2), s dosahom na celé územie Slovenskej republiky, pričom žalovaný 2) je najsledovanejším audiovizuálny médiom, došlo k takému zásahu, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť, resp. vážnosť osoby žalobcu a nepostačuje preto primerané zadosťučinenie len podľa § 13 ods. 1 OZ. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi je dôvodné, preto sa súd prvej inštancie zaoberal výškou tejto náhrady, ktorá by bola vzhľadom na všetky okolnosti prípadu primeraná. Ustanovenie § 13 ods. 3 OZ uvádza ako určujúce kritériá pre určenie výšky náhrady závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

22. Závažnosť vzniknutej ujmy musí preukázať osoba, ktorá sa náhrady nemajetkovej ujmy domáha. Žalobca uviedol, že v dôsledku odvysielanej reportáže mu vznikla ujma predovšetkým v rodine, kde bola psychická situácia veľmi zlá, a že musel dokonca vyhľadať lekárske ošetrenie. Ujma mu tiež mala vzniknúť v priateľských vzťahoch. Uviedol, že niektoré jeho priateľstvá utrpeli, iné sa ani neobnovili. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepredložil doklad vydaný lekárom svedčiaci o jeho zdravotných problémoch zapríčinených odvysielanou reportážou. Nebolo preukázané ani narušenie jeho vzťahov v rodine. Žalobcom navrhnutí svedkovia opísali najmä to, ako v dôsledku reportáže poklesli zisky spoločností, v ktorých je žalobca spoločníkom a všetci zároveň potvrdili, že ich kladný, prípadne priateľský vzťah k žalobcovi sa ani odvysielaním reportáže nezmenil. V rámci dokazovania boli prehraté aj dva zvukovoobrazové záznamy z verených vystúpení žalobcu, ktoré sa uskutočnili až po odvysielaní predmetnej reportáže. Išlo o vystúpenie na zasadnutí Mestského zastupiteľstva Mesta D. dňa 25.01.2011 a vystúpenie na stretnutí občanov dňa 22.06.201 2 v kine D.. Na uvedených záznamoch je vidieť, že žalobca reční a ostatní spoluobčania ho pozorne so záujmom počúvajú, čo nesvedčí o tom, že by sa ľudia z jeho okolia po odvysielaní predmetnej reportáže od neho úplne odvrátili a opovrhovali ním.

23. V konaní boli okrem výpovedí svedkov predkladané aj iné dôkazy, ktoré mali preukázať škodu, konkrétne najmä ušlý zisk obchodných spoločností, v ktorých má účasť žalobca. Súd prvej inštancie nepoprel, že odvysielaná reportáž mohla mať negatívny dopad aj na obchodné spoločnosti žalobcu. Žalobca sa však domáhal proti žalovaným zaplatenia 2 x po 50.000 Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto súd prvej inštancie neskúmal skutočnú výšku škody, ktorú žalobcove spoločnosti utrpeli, keďže takúto škodu nemožno stotožňovať s nemajetkovou ujmou, ktorá

vznikla žalobcovi ako fyzickej osobe. Možnosť domáhať sa náhrady škody spôsobenej neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti upravuje ustanovenie § 16 OZ a žalobca sa takejto škody v konaní ani nedomáhal. Nemajetková ujma je osobným nárokom konkrétnej fyzickej osoby a jej náhrada nemá nahrádzať určitý majetkový úbytok, či stratu, ale má za úlohu peňažne vyjadriť približnú ujmu, ktorá dotknutej osobe vznikla na nemateriálnych hodnotách jej osobnosti.

24. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj ďalším kritériom, a to okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva žalobcu došlo, ktoré podrobne rozoberal v predchádzajúcej časti svojho rozhodnutia a zdôraznil, že k zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu došlo nepravdivými skutkovými tvrdeniami, resp. nepodloženými hodnotiacim úsudkami odvysielanými v reportáži v najsledovanejšej televízii, ktorá má celoštátne pokrytie. Bolo to v dobe, keď deklarovaná téma reportáže bola obzvlášť citlivá a rezonovala v spoločnosti.

25. Náhrada nemajetkovej ujmy ako forma primeraného zadosťučinenia má nielen satisfakčnú, ale aj sankčnú (preventívnu) funkciu. Medzi týmito funkciami existuje vzťah komplementarity. Výška priznanej náhrady má teda na narušiteľa pôsobiť preventívne, aby sa v budúcnosti obdobným neoprávneným zásahom vyhol. Na druhej strane, výška náhrady nemá byť exemplárnou civilnou sankciou, t. j. faktickým bezdôvodným obohatením osoby dotknutej neoprávneným zásahom. Výška náhrady nesmie byť ani príliš nízka, aby u pôvodcu zásahu nevznikol dojem, že také zásahy sa mu môžu v budúcnosti aj tak oplatiť.

26. Podľa názoru súdu prvej inštancie je náhrada nemajetkovej ujmy, uplatnená žalobcom v konaní, neprimeraná a vyslovene prehnaná. Jej výška (spolu 100.000 Eur) nielenže nezodpovedá okolnostiam, za ktorých k zásahu došlo, ale vôbec nezodpovedá ani nemajetkovej ujme, ktorá mala (či mohla) žalobcovi vzniknúť. Prihliadal aj na potrebu sankčného pôsobenia náhrady nemajetkovej ujmy a jej personalizáciu vo vzťahu ku konkrétnej osobe, ktorá je pôvodcom neoprávneného zásahu. U žalovaného 1) zohľadnil predovšetkým to, že je fyzickou osobou a žalovaný 2) je vysielateľom s licenciou pre celoštátne televízne vysielanie a zároveň obchodnou spoločnosťou. Preto bolo dôvodné priznať žalobcovi voči žalovanému 2) vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy než voči žalovanému 1). Pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy zobral do úvahy aj výšky obdobných náhrad, konštantne priznávaných účastníkom v rozhodnutiach Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade porušenia práva podľa Článku 8 - Právo na rešpektovanie súkromného (a rodinného) života, ,napr.: Paulík proti SR - 5.000 Eur, Turek proti SR - 8.000 Eur, Zubáľ proti SR - 3.000 Eur, Michalák proti SR - 8.000 Eur, Laduna proti SR - 9.000 Eur.

27. Súd prvej inštancie pri svojich úvahách zohľadnil všetky uvedené relevantné kritéria a dospel k záveru, že primeranou výškou náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú budú žalovaní povinní nahradiť žalobcovi, je suma 4.000 Eur u žalovaného 1) a 10.000 Eur u žalovaného 2). Žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy v časti prevyšujúcej tieto sumy preto zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 11, § 13, § 16 Občianskeho zákonníka, o trovách konania aplikoval ust. § 151 ods. 3 O.s.p.
28. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podali odvolanie žalobca, žalovaný 1) i žalovaný 2).

29. Žalobca podaným odvolaním napáda výrok IV., ktorým bola žalovanému 1) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch suma 4.000 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrok V., ktorým žalovanému 2) bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sumu 10.000 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a výrok VI., ktorým vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá. Domáhal sa, aby odvolací súd, pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Uviedol, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním správne zistil skutkový stav, z ktorého mal preukázané splnenie podmienok pre priznanie peňažnej satisfakcie, nakoľko ospravedlnenie sa javí ako nepostačujúce. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že došlo v značnej miere k zníženiu jeho dôstojnosti, vážnosti jeho osoby a dobrého mena v spoločnosti, a to obzvlášť závažnými, bezprecedentnými zásahmi oboch žalovaných. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy je potrebné posúdiť predovšetkým so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Pokiaľ súd prvej inštancie nevyhovel jeho žalobe, pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy, ktorej sa dožadoval od žalovaných 1), 2) spolu vo výške 100.000 Eur, mal za to, že súd prvej inštancie sa riadil nesprávnymi právnymi úvahami v súvislosti so závažnosťou vzniknutej nemajetkovej ujmy a

nezohľadnil podstatné okolnosti, za ktorých k bezprecedentným zásahom zo strany oboch žalovaných do jeho práv došlo. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Zdôraznil, že ujmu, ktorú musel spolu so svojimi rodinnými príslušníkmi v spoločnosti znášať, by každá osoba v jeho postavení považovala ako ťažké príkorie. Je nutné, aby súd postupoval tzv. dôkazom všeobecnej skúsenosti, k čomu však zo strany súdu prvej inštancie nedošlo. Súd prvej inštancie nemôže od neho žiadať, aby preukázal v konaní negatívne skutočnosti typu, že po odvysielaní reportáže sa s určitými priateľmi nestretáva, čím by preukázal, že niektoré priateľstvá ochladli, alebo že po odvysielaní reportáže nepožíva v práci autoritu, ktorou disponoval pred odvysielaním reportáže. Súd prvej inštancie nespochybnil možný pokles ziskov jeho spoločnosti, poukazuje však, že sa jedná o majetkový nárok titulom náhrady škody a nejedná sa o nárok titulom náhrady nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že jeho obchodné spoločnosti vždy boli spojené s jeho osobou a jeho postavenie na trhu v obchodných kruhoch sa odvíjalo od jeho dobrého mena. Výpovede svedkov v súvislosti s poklesom ziskov jeho spoločnosti nemali preukázať škodu - ušlý zisk týchto obchodných spoločností, ale dopad reportáže a jej zodpovedajúcich zásahov do jeho dobrého mena, ktorého poškodenie sa prejavilo dokonca aj na podnikaní jeho obchodných spoločností. Z výpovedí svedkov je strata jeho dobrého mena v spoločnosti práve v dôsledku odvysielaných reportáží nespochybniteľná. Uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy považoval za primeranú. Zdôraznil, že podstatou okolnosťou pre určenie výšky nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému 1), ktorú súd prvej inštancie nezohľadnil, je skutočnosť, ktorá vyplýva z vykonaného dokazovania, a to, že k neoprávnenému zásahu a jemu zodpovedajúcemu závažnému nepriaznivému následku možno pričítať vyslovene zlý úmysel, keď žalovaný 1), uvedomujúc si nepravdivosť poskytovaných informácií so zlým úmyslom škandalizovať a ohovoriť jeho osobu prostredníctvom jednej z najsledovanejších televíznych staníc poskytol o jeho osobe nepravdivé informácie a neoprávnené hodnotiace úsudky. Žalovaný 1) absolútne poprel zásadu prezumpcie neviny, dokonca spochybňoval objektivitu orgánov činných v trestnom konaní a svoje protiprávne konanie v priebehu súdneho konania neoľutoval, naopak, opakovane na pojednávaniach konštatoval, že si za prednesenými vyjadreniami stojí a uviedol aj, že samotnú reportáž oceňuje. Súd prvej inštancie tak pôvodcu neoprávneného zásahu spoločensky a právne obzvlášť odsúdeniahodným chovaním vyjadriť práve citeľným určením výšky peňažného zadosťučinenia, k čomu nedošlo. Žalovaný 2) je vysielateľom s licenciou pre celoštátne televízne vysielanie s pokrytím na celom území Slovenskej republiky, reportáž bola odvysielaná v rámci relácie A. v hlavnom vysielacom čase od 21:55 hod. a predchádzalo jej 3-dňové odvysielanie upútaviek. Aj s ohľadom na použité vizuálne efekty (zakrvavené ruky), prepojenie jeho osoby s osobou G. O. a v súvislosti s jeho osobou odvysielané úryvky z reportáže, týkajúce sa známej chladnokrvnej vraždy dieťaťa v O. pri N., bola reportáž spracovaná takým spôsobom, že divák si absolútne nemohol vytvoriť vlastný úsudok o jeho osobe. Hlavným zdrojom reportáže boli informácie poskytnuté žalovaným 1), ktorých pravdivosť si žalovaný 2) neoveroval a reportáž odvysielal napriek jeho stanovisku, že informácie sú nepravdivé. Žalovaný 2) uverejnil reportáž v rozpore so zásadou prezumpcie neviny a dokonca samotní redaktori spochybňovali objektivitu orgánov činných v trestnom konaní a nad rámec poskytnutých informácií od žalovaného 1) ho obvinili z vraždy L.. N.. S ohľadom na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy na jeho strane, ako aj všetky uvedené okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do jeho osobnostných práv je zjavné, že súd prvej inštancie vo vzťahu k určeniu výšky samotnej náhrady nepostupoval podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka a jeho rozhodnutie sa javí v tomto smere ako arbitrárne. Nesúhlasil s úvahou súdu prvej inštancie o rozdielnej výške priznanej nemajetkovej ujmy zo strany žalovaného 1) a žalovaného 2), ktorú odôvodňoval tým, že žalovaný 1) je fyzickou osobu a žalovaný 2) je vysielateľom s licenciou pre celoštátne vysielanie a obchodnou spoločnosťou, keď táto podstatná rozdielnosť, založená na majetkových pomeroch, nemá základ v právnej úprave inštitútu ochrany osobnosti a je v rozpore s rozhodovacou praxou súdov. Pokiaľ súd prvej inštancie poukazoval na náhrady nemajetkovej ujmy v iných veciach, jednalo sa o prípady za absolútne odlišných skutkových okolností, a preto sú na danú vec neaplikovateľné. Žiadal zohľadniť, že žalovaný 1) ani po podaní žalobného návrhu neprestal ho urážať, a to ani počas celého súdneho konania, čím zásah do osobnostných práv dlhodobo pretrvával a neustále pretrváva a pri posudzovaní závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy túto skutočnosť súd nezohľadnil. Zdôraznil, že vo vedomí spoločnosti na jeho osobe zostala nezmazateľná pečať človeka, vnímaného ako mafiána, páchateľa obzvlášť závažných zločinov, vrátane vraždy a v neposlednom rade vnímaného ako subjektu zodpovedného za pád D.. Táto stigma na povesti jeho osoby zostane vo vedomí širokej osobnosti bez ohľadu na ďalší vývoj tejto veci. Z tohto dôvodu je náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 Eur od žalovaného 2) a vo výške 4.000 Eur od žalovaného 1) nepostačujúca.

30. Žalovaný 1) vo svojom písomnom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie navrhol, aby vo vzťahu k jeho osobe odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, alebo rozsudok zruší a vráti na ďalšie konanie. Jeho odvolanie smerovalo voči výroku I. a IV. rozsudku. Uviedol, že v predmetnej reportáži nikde a nikdy sa nevyjadril, že žalobca je mafián. Televízii O. na základe všeobecne známych informácií tieto poskytol, ktoré už v médiách odzneli. Po oslovení redaktorkou Televízie O. Z. O. súhlasil, že bude odpovedať na jej otázky, a to ohľadom listu, ktorý dostal od sestry L.. O. N. a o stretnutí s G. O. na dovolenke v B., o ktorých skutočnostiach sa dočítala v H. dní s názvom „Zabudnutá vražda“, alebo s názvom „Mesto strachu“. Tvrdil, že nehovoril s redaktorkou O. ako súkromná osoba, ale ako primátor Mesta D. a v prípade, že by odmietol poskytnúť rozhovor, mohol byť spochybnený, že sa nechce o týchto veciach vyjadrovať. Uviedol, že žalobca sa mu koncom roku 2003 vyhrážal priamo na Mestskom úrade v D. „Zničím ťa. Ja keď dám 100.000,- Sk do A., tak si zničený.“, čo je zdokumentované i vo výpovedi na polícii v N.. Predpokladá, že žalobca mal a aj má v súčasnosti ľudí, ktorí mu dávajú informácie, konkrétne zápisnice z polície z jeho výpovedí z obdobia, keď vypovedal o nelegálnej tlačovine „D.“. Poukázal na list sestry L.. O. N., z ktorého citoval a zdôraznil, že nikdy a nikde neuviedol, že žalobca vyťahal milióny z D. a nikde neuviedol v súvislosti so svojím vyjadrením, že po ňom idú „mafiáni“, že by sa jednalo o osobu žalobcu, ale mal na mysli „bossa“ hornonitrianskeho podsvetia G. O., po ktorom je vyhlásený medzinárodný zatykač. Pokiaľ ide o výrok 7., ktorý mal byť nepravdivým skutkovým tvrdením, že žalobca dával pokyny vtedajšiemu generálnemu riaditeľovi D. F.. N., uviedol, že hovoril túto vetu v neurčitku, teda nie, že by to on tvrdil, ale že sa to verejne hovorilo, a preto nie je pravdivý záver súdu prvej inštancie, že použil nepravdivý výrok. Poukázal na článok uvedený v H. číslo 35/2011 s názvom „Chcú mu škodiť?“, v ktorom žalobca uvádza, že vlastnil D. za 1,3 miliardy korún, a preto predpokladá, že automaticky musel riadiť aj generálneho riaditeľa F.. N.. Pri otváraní bazénu dostal zákaz vstupu (ako primátor mesta) a F.. N. sa vyjadril, že dostal príkaz od žalobcu, že nemôže primátora na otvorenie pozvať. Pokiaľ ide o výrok 9., ktorý má byť jeho hodnotiacim úsudkom, konštatuje, že o prepojení žalobcu s políciou svedčia dôkazy, ktoré v súdnom konaní predložil, a to, že žalobca vlastní zápisnice z vyšetrovania nelegálnej tlačoviny pod názvom „D.“, ktorá bola vydaná na diskreditáciu jeho osoby v máji 2005. Vyšetrovateľovi uviedol, že podozrieva z vydania tejto tlačoviny žalobcu, ktorý však v tejto veci ani nebol vypočutý, napriek tomu v rozhovore s redaktorkou A. H. U. citoval jeho vyjadrenia zo zápisníc v tejto veci riadok po riadku, vetu po vete, ktoré boli zachytené v zápisnici na polícii v N.. Jedná sa o zápisnice o jeho výsluchu zo dňa 23.05.2005, 03.06.2005, 10.08.2005, ktoré sú súčasťou tohto súdneho spisu. Uvedené svedčí o prepojení polície so žalobcom, ktorý tieto materiály zneužíva a používa na nekalú činnosť. V roku 2005 mal prideleného policajta F. F., ktorý mal dozerať na jeho bezpečnosť, pohyboval sa každý deň po jeho rodinnom dome, bol v jeho blízkosti, musel mu hovoriť program na každý deň, kde sa bude pohybovať a jediný vedel, že ide na utajovanú dovolenku, na ktorej stretol G. O.. Následne bol F. F. prepustený z polície pre marenie spravodlivosti. Ako svedka ho navrhol vypočuť žalobca, pričom on nikdy nepovedal do médií meno tejto osoby, ide o nezvratný a preukázateľný dôkaz, že žalobca s F. F. spolupracovali. Tento svedok pri svojej výpovedi klamal, keď uviedol, že dňa 30.06.2005 nerobili v jeho dome žiaden zásah, až potom, keď uviedol, že to vie preukázať, svedok uviedol, že bol na tomto zásahu prítomný. Prepojeniu žalobcu s policajtmi svedčí i skutočnosť, že vo svojich firmách zamestnáva bývalých policajtov - U. N., pána O.. Súd prvej inštancie považoval výrok č. 11 za nepravdivé skutkové tvrdenie, čo nie je pravda. Noví vlastníci L. a O. F. ho informovali, že na základe auditu činnosti v D. od nového roka 2007 vypovedali zmluvu žalobcovi a tento naďalej zabezpečoval iba dopravu etylénu pre D., nakoľko mal na to licenciu. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie, že jeho tvrdenia nie sú pravdivé, nie sú správne, nakoľko so žalobcom boli skutočne zmluvy ukončené k 01.01.2007, ktoré boli žalobcovi vypovedané a počas tohto súdneho konania bola žalobcovi vypovedaná už i zmluva a nevozí pre Y. etylén. K výrokom 13. a 14. uviedol, že na výročnej členskej schôdzi klubu rýchlostnej kanoistiky dňa 27.02.2009 pred cca 50 ľuďmi žalobca verejne ukazoval nosič DVD s vetou: „Primátor bol na R. v N.. Neverte mu. Keď dám premietnuť toto DVD teraz v miestnosti, tak verte mi, že hneď odtiaľto ujde.“ a mával s uvedeným DVD pred celou sálou. Následne po ukončení schôdze prišiel za ním so zovretými päsťami a v blízkosti jeho tváre mu povedal nasledovné vety: „Skončíš so všetkými vybitými zubami, ty hajzel!“. Následne povedal: „Ak sa nestiahneš, ak neodstúpiš, tak toto všetko zverejním!“. Presne tie isté vety povedal v rozhovore s redaktorkou A. na predloženom DVD a sú potvrdením jeho trestného oznámenia zo dňa 16.03.2009. K výroku 18 uviedol, že tento výrok opiera o skutočnosť, že policajt, ktorý dozeral na jeho bezpečnosť, predpokladá, že poskytoval informácie podsvetiu a jeho „stretnutie s G. O.“ nebolo náhodné, ale účelové a presne toto mal na mysli vo svojich výrokoch v relácii A.. Ďalej upozornil

na „podivuhodného“ svedka žalobcu F. F., ktorý presne vedel, kedy a kde sa vždy nachádza. Každé jeho tvrdenie má racionálne zdôvodnenie a opiera sa iba o fakty a skutočnosti, ktoré zažil a vie ich preukázať. K výroku č. 20 uviedol, že žalobca sa mu v rokoch 2003 - 2004 vyhrážal, keď mu povedal „Zničím ťa! Ja keď dám 100.000 do A., tak si zničený!“, ktorý výrok je zdokumentovaný v jeho výpovedi na polícii v N.. V dňoch 04. - 05.05.2005 bol po celom Meste D. distribuovaný diskreditačný materiál na neho pod názvom „D.“, čo bolo v súvislosti s tým, že podal trestné oznámenie ohľadom D.. V tom období na výstrahu prepustili jeho manželku z práce, ktorá pracovala 22 rokov v D. na personálnom oddelení a bolo jej oznámené, že sa to dá zmeniť, ak bude so mnou hovoriť. V novinách Národná obroda s nadpisom „Primátora D. možno sledovali špičkoví odborníci“ sú priame dôkazy prenasledovania jeho osoby a nelegálneho odpočúvania. Žalobca tvrdil, že nikdy nepovedal slová „Ja primátora zničím, ja ho zničím, ja ho zničím totálne!“, keď tvrdil, že takéto slová nikdy nepovedal, pričom na autentickom DVD z rokovania MSZ D. dňa 25.01.2011 v minúte 5:50 nahrávky toto povedal a bol usvedčený. Žalobca svoje vydierania naplnil tým, že dňa 18.11.2010 po predstavovaní kandidátov na primátora Mesta D. v mestskej televízii prišiel pred budovu MsÚ D. s jeho protikandidátom S. R. a dal mu uvedené DVD s tým, že mu povedal, aby s týmto materiálom zdiskreditoval jeho osobu. S. R. toto DVD premietal v reštaurácii na futbalovom štadióne verejne, čo bolo preukázané v súdnom konaní. V roku 2010 bol šiestykrát za sebou zvolený za primátora Mesta D. a žalobca dokončil akt vydierania a vyhrážania tak, že zavolal do svojej kancelárie redaktorku A. a uvedené DVD takto šíril na celú Slovenskú republiku. Redaktorka U. v tomto súdnom konaní potvrdila, že dostala pokyn od svojich nadriadených, nakoľko sa s nimi spojil žalobca a povedal, že má pikantné informácie a zábery o primátorovi Mesta D.. Žalobca vo svojej kancelárii zorganizoval stretnutie, na ktorom mal každý pozvaný hovoriť o svojich zlých skúsenostiach s ním ako primátorom a vyše dvojhodinové rozprávanie o jeho nedobrom charaktere a pomätenej hlave a korupčných praktikách ukončila pokútne získaná videonahrávka z niekoľkodňového sledovania. Na monitore žalobcovho počítača bolo vidieť, ako sa primátor vezie v služobnom aute po diaľnici za bieleho dňa, vedľa auta sa prezlieka do plaviek, čo bolo zverejnené v čísle 35/2011 A.. Ide o videozáznam z nelegálnej tlačoviny „D.“, vydaný v máji 2005. Podľa jeho názoru ide o presvedčivé dôkazy o konaní polície a sudca mal z predložených dôkazov dosť faktov a argumentov, napriek tomu škandalózne rozhodol. K výroku 22. uviedol, že nemenoval žalobcu, ale konštatoval to vo všeobecnej rovine. Nepovedal, že žalobca ovplyvnil orgány činné v trestnom konaní. Aj napriek tomu konštatoval, že v tomto konaní dostatočne preukázal prepojenie žalobcu s políciou, ktorá „čudne“ vyšetrovala všetko, čo sa žalobcu týkalo, a to od jeho prvého trestného oznámenia v roku 2004, po ktorom žalobca sa vyjadril „Primátor pôjde do kolien“ a následne bola jeho manželka po 22 rokoch z D. prepustená. Začiatkom roku 2005 prišiel za ním O.. A., ktorý ho upozornil, že žalobca na neho chystá nejaký diskreditačný materiál, že mu to mal povedať na chate, pričom žalobca potvrdil, že s menovaným na chate bol, že spolu grilovali, ale nič mu nemal povedať. Toto sú nezvratné dôkazy o praktikách žalobcu. Následne po tomto upozornení od O.. A. v dňoch 04.05.2005 a 05.05.2005 bol po celom meste distribuovaný diskreditačný materiál pod názvom „D.“. Vyšetrovateľ mjr. V. flagrantne porušil predpisy, keď nevypočul hlavného podozrivého - žalobcu, vedome kamufloval vyšetrovanie a cielene a plánovane chcel tento prípad „nevyšetriť“. Žalobca vlastní všetky zápisnice o jeho výpovediach z uvedeného v uvedenom období, ktoré čítal redaktorke H. H. U. v presnom podaní. Žalobca síce tvrdil, že nikdy nič také nepovedal „Ja primátora zničím, ja ho zničím, ja ho zničím totálne!“, ale po predložení autentického materiálu z rokovania MSZ v D. zo dňa 25.01.2011 bol žalobca usvedčený z klamstva. Žalobca v priebehu konania tvrdil, že nepovedal vety „To, keď ho zakopem tu, 20 metrov do zeme bagrom, tak ho nikdy nenájdu.“, „Keby som ho chcel zlikvidovať, tak ho v roku 2002 zakopem, hovorím, 20 metrov do zeme a nikto ho nenájde, hovorím, ešte do dneska!“, „Dobre a neurobím to ja, urobí to voľaký, ja neviem, najatí Rusi to urobia!“, pričom na základe nahrávky, ktorú súdu predložil, bol žalobca usvedčený, že toto všetko povedal. V konaní predložil článok z W. zo dňa 03.08.2002, kde na prvej strane je nadpis „Šokujúce podozrenie z N.. G. O. financuje novácky podnikateľ.“ a na jeho otázku žalobca uviedol, že v D. je asi 100 podnikateľov. Na druhej strane je uvedený nadpis „Prievidžan, ktorý pozná G. O., konečne prehovoril. Rovesník G. O. z A. uviedol, že sa domnieva, že O. likvidovali ľudí nepohodlných pre tohto podnikateľa“. Ďalej uviedol, že doposiaľ nebola objasnená mafiánska vražda L.. O. N., ktorého našli dopichaného pri plážovom kúpalisku 02.10.1996, o ktorej vražde mu písala osobný list sestra zavraždeného. Taktiež rituálna mafiánska vražda pána C., ktorého telo bez hlavy našli 18.02.2005 v rieke D. v D. cca 200 metrov za jeho domom a vražda pána C., ktorého 24.04.2006 našli zabitého v D. jazere s kanalizačným poklopom na hlave oproti jeho rodičovskému domu, čo predpokladá, že nebola náhoda a v rokoch 2004 až 2006 mu podľa jeho názoru mafiáni jasne dávali najavo, že ho majú zmapovaného a považoval to za zastrašovanie. Ďalej uviedol, že z reportáže nevyplýva, že by výslovne povedal, že žalobca je mafián. Tento výrok na adresu žalobcu preukázateľne

nepovedal a takéto vyjadrenie v reportáži neexistuje. Súd dospel k nesprávnym zisteniam, lebo to, čo uvádza, nie je pravda. Poukázal na skutočnosť, že rovnako on, ani ako žalobca nie je televíznym vysielateľom, nemajú dostatok rozhodovacích a technických podmienok, aby odvysielali ospravedlnenie, a preto rozhodnutie súdu považuje za absurdné. Poukázal na iné rozhodnutie tamojšieho súdu v konaní, sp. zn. 5C/104/2012. Z nahrávok zo dňa 21.01.2011 a 22.06.2012, ktoré súdu predložil, vyplýva, že žalobca nabádal k násiliu voči jeho osobe. Zdôraznil, že pôvodcom žalobcových skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov nie je on ako žalovaný 1), nie je vo veci pasívne legitimovaný, nemohol ovplyvniť obsah predmetnej relácie, nevedel, ako bude spracovaná, nemal ju možnosť ani autorizovať. Vo svojom vyjadrení hovoril iba o skutočnostiach všeobecne známych, ktoré už boli publikované v médiách.

31. Žalovaný 2) v podanom odvolaní navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne. Jeho odvolanie smerovalo voči výroku II., výroku III., výroku V. a uplatnil odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a), písm. d), písm. f) O.s.p. Vytýkal súdu prvej inštancie, že svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a z rozsudku nie sú zrejmé úvahy, ktorými sa nechal pri rozhodovaní vo veci viesť. Napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky riadneho odôvodnenia rozhodnutia, preto je nepreskúmateľný. Uviedol, že namietal aktívnu legitimáciu žalobcu vo vzťahu k výrokom 1., 2., 3., 4., 8., 9., 10., 12., 16., 17., 18, 19., 20., 21., 22. Vo vzťahu k výrokom 8., 9., 10, 21. uviedol, že neboli spôsobilé zasiahnuť do práv žalobcu. Vytýkal súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho argumentom pri ukladaní sankcií, že napádané výroky vyriekla tretia osoba odlišná od vydavateľa, resp. vysielateľa. Zdôraznil, že výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie je nevykonateľný. Znenie navrhovaného výroku II. nekorešponduje s napádanými výrokmi v tomto konaní a neskúmal potrebu a primeranosť opakovaného vysielania ospravedlnenia žalobcovi. Odvysielaním reportáže nedošlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý by odôvodňoval priznanie akejkoľvek satisfakcie morálnej alebo finančnej. Ďalej uviedol, že reportáž neobsahovala žiadne tvrdenie, že by sa žalobca dopustil akéhokoľvek trestného činu, vyjadrenie podozrení spadá do kategórie hodnotiacich úsudkov, pri ktorých sa dôkaz pravdy neaplikuje. Závery, ani hodnotiace úsudky nešíril, dal len priestor verejnému činiteľovi (žalovanému 1/), za ktoré vyjadrenia nezodpovedá. Poukázal na závery súdu, že neboli preukázané zdravotné problémy žalobcu, ani narušenie vzťahov v jeho rodine v dôsledku odvysielania reportáže. Súd prvej inštancie naopak vymenoval dôkazy, z ktorých je zrejmé, že žalobca sa teší vážnosti a rešpektu ostatných spoluobčanov a nie je potom zrejmé, na akom skutkovom základe založil súd potrebu priznania náhrady nemajetkovej ujmy spolu vo výške 14.000 Eur žalobcovi. Výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nebola riadne odôvodnená a nie je možné ju odôvodniť výlučne potrebou sankčného pôsobenia. Opätovne zdôraznil, že v reportáži nezaznel výrok, že by bol žalobca obvinený zo spáchania trestných činov, nedopustil sa tak neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv. Kritike boli podrobené orgány činné v trestnom konaní z dôvodu ich postupu, ako aj z dôvodu neposkytovania vyčerpávajúcich informácií, čo však neznamená porušenie prezumpcie neviny žalobcu. Ten nebol predmetom kritiky, a teda nemôže byť ani aktívne legitimovaným subjektom na podanie žaloby na ochranu osobnosti k týmto výrokom. V reportáži boli opakovane a vyčerpávajúco prezentované stanoviská žalobcu, ktorými popieral, resp. vyvracal tvrdenia žalovaného 1). Priestor na vyjadrenie dostali všetky zainteresované subjekty. Reportáž bola objektívna, pluralitná a nestranná. Súd nesprávne usúdil, že divák nemal možnosť si vytvoriť vlastný názor. Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výrok č. 19, keď po výroku 19. nasledovalo v reportáži vyjadrenie žalobcu, ktorý odmietol akékoľvek spájanie svojej osoby so smrťou N. a následne sa k trestnému konaniu vyjadrilo i Krajské riaditeľstvo PZ v H.. Diváci tak dostali všestranné informácie z viacerých zdrojov a bolo výlučne na nich, aby tieto vyhodnotili. Znenie ospravedlnenia nekorešponduje s výrokmi, ktoré boli v rámci reportáže odvysielané, a teda, ak súd vyhovel návrhu čo do uloženia povinnosti odvysielať ospravedlnenie, nezohľadnil skutočné znenie napádaných výrokov a pri uložení povinnosti v zmysle výroku II. dospel na základe vykonaného dôkazu k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný 1) vystupoval v reportáži ako fyzická osoba, nakoľko vystupoval v postavení primátora Mesta D.. Týmto svojím rozhodnutím mu odňal právo spoliehať sa na vyjadrenie oficiálneho zdroja (primátora) a dal ho do pozície, kedy uverejnil nepreukázané tvrdenia súkromnej osoby - bežného občana. Je zrejmé, že na žalovaného 1) sa obrátil autor reportáže práve z titulu jeho funkcie ako primátora Mesta D., ktorý v súvislosti s výkonom svojich kompetencií môže divákom poskytnúť viac informácií, ako by to mohol spraviť L.. W. S., súkromná osoba. Žalovaný 1) vystupoval v pozícii primátora D., čo je zrejmé i z miesta nakrúcania reportáže - kancelária primátora. Mal preto dôveru, že sa jedná o oficiálne informácie. Žalovaný 1) by sa v reportáži nikdy neobjavil, ak by nezastával vrcholnú funkciu v samospráve a tento spor by sa nikdy nezačal. Žalobcom napádané výroky, ktoré mali zasiahnuť do jeho osobnostných práv, sa žalobcu netýkajú, nezasahujú do jeho osobnostných práv, a tým pádom

mu nie sú spôsobilé privodiť ani ujmu, ide o pravdivé skutkové tvrdenia, resp. hodnotiace úsudky, ktoré majú dostatočný skutkový základ a sú primerané a akceptovateľné v demokratickej spoločnosti, boli získané z oficiálnych zdrojov, za ktoré žalovaný 2) nezodpovedá. V reportáži odzneli vyjadrenia žalobcu, čím sa znížila spôsobilosť výrokov zasiahnuť do jeho osobnostných práv. Posúdenie potreby morálnej satisfakcie súvisí s potrebou priznania finančnej satisfakcie, ku ktorej je možné pristúpiť, len ak sa morálna satisfakcia nezdá postačujúca. Súd prvej inštancie nezohľadnil tieto dôvody a nesprávne právne posúdil potrebu priznania finančnej satisfakcie. Súd prvej inštancie mal skúmať napadnuté výroky a pri každom výroku zdôvodniť jeho spôsobilosť dehonestovať žalobcu, nakoľko tak nepostupoval, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia veci. Zdôraznil, že má vo vzťahu k slobode prejavu privilegované postavenie, žalobca je osoba verejného záujmu, na ktoré skutočnosti súd prvej inštancie neprihliadol. Reportáž bola o otázke verejného záujmu, keďže žalobca s kartelovou dohodou, v ktorej mali by zainteresované aj D., nemá nič spoločné, nakoľko nie je možné v danom období uprieť žalobcovi istý vplyv v D., nie je možné ani spojenie žalobcu s kartelovou dohodou úplne vylúčiť. Bez ohľadu na zapojenie žalobcu do kartelovej dohody je potrebné vyzdvihnúť, že žalobca bol v reportáži spomínaný len v súvislosti s otázkami verejného záujmu, preto je potrebné aj bod 3, čo bolo obsahom reportáže, vyhodnotiť v prospech žalovaného 2). Predmet reportáže bol nanajvýš aktuálny a verejnosťou citlivo vnímaný. Divákom neboli zatajované žiadne aktuálne významné skutočnosti. Nie je možné obmedzovať médiá, aby informovali o trestnom konaní len preto, že sa v ňom podozrenie zo spáchania trestného činu nepotvrdilo. Súd deklaruje, že informácie boli prezentované takým spôsobom, že divák nemal možnosť si utvoriť na vec vlastný názor, s čím nesúhlasí. Reportáž bola pluralitná a objektívna, a preto nie je možné konštatovať, že divák nemal priestor na vytvorenie vlastného názoru.

32. Vyjadrenia strán sporu k odvolaniam, ktoré im boli riadne doručené, podané neboli.

33. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie a podaní odvolania žalobcom a žalovanými 1), 2) došlo k zmene právnej úpravy občianskeho súdneho konania, keď dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ktorý okrem iného zrušil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, podľa ktorého súd prvej inštancie v danej veci procesne postupoval. V prechodných ustanoveniach (§ 470 ods. 1, 2) CSP stanovil, že ak neustanovuje inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti, avšak s tým, že právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V zmysle tohto ustanovenia odvolací súd posudzoval rozhodnutie súdu prvej inštancie a dôvody podaných odvolaní podľa ustanovení O.s.p., účinných v čase vydania rozhodnutia. Procesne postupoval odvolací súd už podľa nových procesných ustanovení CSP.

34. Uznesením zo dňa 07.03.2017, č.k. 19Co/626/2015-978 odvolací súd nepripustil zmenu žaloby vo vzťahu k žalovanému 1) tak, aby výrok I. znel nasledovne: „Žalovaný 1) je povinný strpieť, aby žalobca na náklady žalovaného 1) do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku poskytol na uverejnenie vydavateľovi novín A. zvýrazneným typom písma BOLD a výškou písma 2,5 mm ospravedlnenie v nasledovnom znení: „L.. W. S., primátor Mesta D., sa ospravedlňuje pánovi V. G. za nepravdivé výroky, ktoré predniesol dňa 23.02.2010 v relácii „A.“ v reportáži Z. O. pod názvom „Na dne chemičky“ vysielanej na TV O., kde uviedol, že pán V. G. je mafián, ktorý spáchal viaceré trestné činy, vrátane objednávky vraždy O. N., tunelovania, prania špinavých peňazí a podvodov, že zodpovedá za krach D., vydieral primátora Mesta D. a ovplyvňuje orgány činné v trestnom konaní a súdy. L.. W. S. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahol do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pána V. G., čím znížil jeho ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno. Žalovaný 1) je povinný strpieť, aby žalobca na jeho náklady do troch dní po právoplatnosti jeho rozsudku poskytol na odvysielanie prevádzkovateľovi televízneho vysielania na televíznej stanici Televízia D. počas vysielacieho času, po dobu 2 minút nepretržite ospravedlnenie v nasledovnom znení: „L.. W. S., primátor Mesta D., sa ospravedlňuje pánovi V. G. za nepravdivé výroky, ktoré predniesol dňa 23.02.2010 v relácii „A.“ v reportáži Z. O. pod názvom „Na dne chemičky“, vysielanej na TV O., kde uviedol, že pán V. G. je mafián, ktorý spáchal viaceré trestné činy, vrátane objednávky vraždy O. N., tunelovania, prania špinavých peňazí a podvodov, že zodpovedá za krach D., vydieral primátora Mesta D. a ovplyvňuje orgány činné v trestnom konaní a súdy. L.. W. S. vyslovuje hlbokú ľútosť, že uverejnením difamujúcich a nepravdivých skutkových tvrdení a neoprávnenou kritikou v značnej miere zasiahol do zákonom chránených práv na ochranu osobnosti pána V. G., čím znížil jeho

ľudskú dôstojnosť, vážnosť, profesijnú a občiansku česť a dobré meno.“ Súčasne odvolací súd pripustil čiastočné späťvzatie žaloby vo vzťahu k žalovanému 2) vo výrokoch II., III. a V., zrušil v týchto výrokoch rozsudok Okresného súdu Prievidza zo dňa 13.02.2015, č.k. 16C/85/2010-863 a v tejto časti konanie zastavil. Žalovanému 2) náhradu trov konania nepriznal.

35. Predmetom prieskumnej činnosti odvolacieho súdu tak zostal výrok I., IV., VI. a súvisiaci výrok VII. rozsudku súdu prvej inštancie.

36. Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, preskúmal vec v napadnutých výrokoch v rozsahu podaných odvolaní zmysle ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné vo výroku I. zmeniť podľa § 388 CSP a vo výrokoch IV., VI. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

37. V danej veci sa žalobca proti žalovaným (v čase rozhodovania odvolacieho súdu len voči žalovanému 1/) domáhal ochrany osobnosti s poukazom na ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka). Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

38. Právo na ochranu osobnosti predstavuje inštitút, v rámci ktorého sú nedielne chránené jednotlivé čiastkové práva zabezpečujúce občianskoprávnu ochranu konkrétnych stránok osobnosti fyzickej osoby. Predmetom ochrany sú jednak nemateriálne hodnoty a stránky osobnosti človeka (meno, česť, dôstojnosť, súkromie, telesná integrita a podobne), jednak prejavy osobnej povahy (napríklad podobizne, zvukové záznamy). Otázku prípadného negatívneho dotknutia týchto čiastkových práv v rámci práva na ochranu osobnosti treba u každého z nich posudzovať samostatne.

39. Medzi čiastkové práva fyzickej osoby, chránené citovanými zákonnými ustanoveniami, patrí právo na česť a dôstojnosť v rozmanitých spoločenských vzťahoch, v rodine, na pracovisku, v odborných kruhoch. Ak došlo k neoprávnenému zásahu do cti a dôstojnosti fyzickej osoby, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť ujmu (to v prípade zásahov do týchto čiastkových práv znamená mať difamačné dôsledky), dotknutá osoba môže uplatniť právne prostriedky ochrany. Zákon neposkytuje ochranu proti akémukoľvek zásahu, ale len proti takému zásahu, ktorý je neoprávnený, a ktorý je spôsobilý privodiť ujmu fyzickej osobe.

40. Zverejnenie (vedomé ale i nevedomé) nepravdivých informácii o fyzickej osobe treba v zásade vždy považovať na neoprávnený zásah do osobnostných práv, a to aj v prípade, ak príslušná informácia nebude mať výslovne difamačný charakter. Podstatné je to, že takýmto spôsobom sa o konkrétnej osobe vysloví nepravda, na základe ktorej tretie osoby môžu túto fyzickú osobu posudzovať skreslene.

41. Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (Čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky).

42. Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené (článok 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky).

43. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informovať bez ohľadu na hranice štátu (článok 26 ods. 2 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).
44. Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku a ochranu verejného zdravia a mravnosti (článok 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky).

45. Citované články 19 a 26 Ústavy Slovenskej republiky vyjadruje základné ústavné hodnoty Právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Pre demokraciu chápanú ako vládu ľudu, ľuďom a pre ľud je životnou nutnosťou šírenie informácií, myšlienok a názorov, či už pochvalných alebo kritických, preto, aby bola verejnosť zásobená všetkými dostupnými faktami, nevyhnutnými pre vyvolanie kvalitnej debaty vo veciach celospoločenského záujmu a následného utvárania názorov jednotlivcov alebo pre dosiahnutie konsenzu o konaní a obstarávaní vecí celospoločenského záujmu. Sloboda prejavu však nie je bezbrehá; ústavne zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v článku 19 Ústavy Slovenskej republiky. Kolízia oboch práv sa realizuje práve pri aplikácii § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti. Povinnosťou súdu v takomto prípade je interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných práv a slobôd. Pri strete slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti treba dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t. j. aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musí ísť o zásah neoprávnený. K takémuto zásahu dochádza iba vtedy, ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitú prípustnú intenzitu alebo mieru, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

46. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie bolo nepochybne preukázané, že žalovaný 1) svojimi výrokmi, uverejnenými v relácii „A.“ reportáž redaktorky Z. O. pod názvom „Na dne chemičky“, podrobne špecifikovanými v bode 2 tohto odôvodnenia, zasiahol do osobnostných práv žalobcu, jeho konanie bolo potrebné kvalifikovať ako neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu objektívne spôsobilý znížiť česť, vážnosť a dôstojnosť žalobcu v širokom okruhu verejnosti a spoločnosti. Samotná medializácia nepreukázaných skutkových tvrdení žalovaného 1) zasiahla do cti, vážnosti a dôstojnosti žalobcu v značnej miere. Námietky žalovaného 1) neboli dôvodné a s týmito sa súd prvej inštancie aj dostatočne a v širokom rozsahu vysporiadal. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že pri hľadaní rovnováhy a proporcionality medzi právom žalobcu na ochranu osobnosti a právom žalovaného 1) na slobodu prejavu bolo potrebné uprednostniť právo žalobcu na ochranu osobnosti.

47. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným 1) vo veci samej, vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobcu súdom prvej inštancie, vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie v tejto časti. Odvolacie námietky žalovaného v tomto rozsahu sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne podrobne vysporiadal. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivo a všetky vo vzájomnej súvislosti. Odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia strán sporu mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky žalovaného 1), uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku v rozsahu jeho skutkového a právneho záveru, že došlo k zásahu do práva žalobcu na ochranu osobnosti, konkrétne do práva na ochranu jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a práva na ochranu dobrého mena. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd v tomto rozsahu osvojil odôvodnenie rozsudku danej veci a v podrobnostiach naň (bod 1 až 18 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

48. Odvolací súd zdôrazňuje, že najdôležitejšou obsahovou náležitosťou každej žaloby je jej petit. V ňom žalobca uvádza, ako chce, aby súd o jeho žalobe rozhodol, resp. ako má znieť výrok rozsudku. Stanovuje ním zároveň rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Ide o návrh súdneho výroku, preto kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť (teda aj vykonateľnosť) výrokov rozsudku. Presný a určitý petit je pre súd rámcom rozhodovania, z ktorého nesmie vybočiť, a ktorý môže prekročiť len v taxatívne vymedzených prípadoch (§ 216 CSP).

49. Žalobný petit musí byť preto presný a určitý. Pokiaľ je navrhovaný žalobný petit nesprávny, t. j. vymedzenie práv a im zodpovedajúcich povinností v ňom obsiahnutých je nepresné, neurčité alebo nevykonateľné, prevzatie takéhoto petitu do výroku rozhodnutia by malo za následok nevykonateľnosť súdneho rozhodnutia. Uvedené požiadavky nie sú formálne, ale nevyhnutné pre výsledok konania, teda preto, aby rozhodnutie bolo vykonateľné, a aby mohli nastať účinky zamýšľané žalobcom (I.ÚS 233/97). Pokiaľ ide o petit žaloby na morálne zadosťučinenie formou uverejnenia (strpenia) ospravedlnenia, forma a navrhovaný spôsob musí byť primeraný forme uverejnenia výrokov a nimi spôsobenému zásahu.

50. V danej veci sa žalobca domáhal, aby bola žalovanému 1) uložená povinnosť strpieť, aby žalobca na náklady žalovaného 1) poskytol na uverejnenie prevádzkovateľovi televízneho vysielania na Televízii O. na odvysielanie po ukončení reklamného bloku bezprostredne predchádzajúceho vysielaniu prvej časti hlavnej spravodajskej relácie „Televízne noviny“, so začiatkom vysielania o 19:00 hod. miestneho času po dobu dvoch minút ospravedlnenie v ňom požadovanom znení.

51. Za situácie, že O. - Z., spol. s r.o., N., ktorá je držiteľom licencie na televízne vysielanie „TV O.“, v ktorom malo byť ospravedlnenie odvysielané (žalovaný 1) mal odvysielanie strpieť), a ktorá pôvodne v konaní vystupovala v postavení žalovaného 2), v čase rozhodovania odvolacieho súdu nie je stranou sporu a nebola jej ani uložená povinnosť požadované ospravedlnenie žalovaného 1) odvysielať, odvolací súd má za to, že nie je možné žalobcom navrhovanému žalobnému petitu vyhovieť z dôvodu, že žalobný petit je nevykonateľný, nakoľko osobe, ktorá má ospravedlnenie odvysielať (žalovaný 1) má len strpieť odvysielanie), žiadna povinnosť uložená súdom nebola, a preto nemôžu nastať žalobcom zamýšľané účinky - morálne zadosťučinenie (ospravedlnenie) zo strany žalovaného 1/). Z tohto dôvodu odvolací súd považoval žalobcom navrhnutú formu morálneho zadosťučinenia za nevykonateľnú, a tým z hľadiska § 13 Občianskeho zákonníka neúčinnú. Odvolací súd zdôrazňuje, že petitom žaloby žalobcu na morálnu satisfakciu formou ospravedlnenia je súd viazaný, nemôže si ho upravovať v prípade, že žalobcom formulovaný petit nezodpovedá požiadavkám priznania mu morálneho zadosťučinenia z dôvodu jeho nevykonateľnosti.

52. Z tohto dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalobu zamietol.
53. Námietky žalobcu a žalovaného 1) v podaných odvolaniach smerovali aj voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobcovi proti žalovanému 1) náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 4.000 Eur (výrok IV.) a voči časti výroku - vo vzťahu k žalovanému 1), ktorým vo zvyšnej časti žalobu v sume prevyšujúcej priznanú náhradu zamietol (časť výroku VI.). Súd prvej inštancie žalobcovi priznal proti žalovanému 1) náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 4.000 Eur (žalobca požadoval 50.000 Eur) s poukazom na ust. § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka. Žalovaný 1) tvrdil, že náhrada nemajetkovej ujmy žalobcovi nepatrí vôbec, žalobca považoval priznanú náhradu nemajetkovej ujmy za neprimerane nízku.

54. Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka môže súd priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä, ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu stanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Pokiaľ sa v ďalšom texte tohto ustanovenia uvádzajú slová „najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti“, ide iba o prípad následku neoprávneného zásahu, v ktorom je táto podmienka splnená.

55. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je určitá ujma. Z hľadiska intenzity zásahu, okolností, za ktorých k nemu došlo a stupňa negatívnych dôsledkov dopadu zásahu na chránené práva sa v praxi môžu vyskytnúť ujmy, ktoré svojou povahou alebo stupňom závažnosti a) neopodstatňujú ani nemateriálnu ani materiálnu satisfakciu, b) opodstatňujú (len) nemateriálnu sankciu, c) opodstatňujú tak nemateriálnu, ako aj materiálnu satisfakciu. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t. j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba podľa právneho názoru odvolacieho súdu považovať ujmu, ktorú fyzická osoba, vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie

alebo dopad a dôsledky, považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii, prípadne spoločenskom postavení a podobne) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

56. Pokiaľ dôjde k neoprávnenému zásahu do práva na česť a dôstojnosť, má zásah závažné dôsledky vtedy, keď ním bola v značnej miere znížená dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Aj v prípade niektorého zásahu do práva na súkromie alebo do práva na podobizne alebo do práva na ochranu mena môže nastať ten istý dôsledok (zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere). Tento negatívny - difamačný následok ale nie je jediným právne akceptovateľným prejavom (jedinou právne relevantnou formou prejavu) závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na týchto chránených právach.

57. V danej veci je nesporné a konštatoval to i súd prvej inštancie, že difamujúcimi vyjadreniami žalovaného 1), ktoré odzneli v „TV O.“ v relácii „A.“ v reportáži „Na dne chemičky“ dňa 23.02.2010, s dosahom televízneho vysielania na celé územie Slovenskej republiky, došlo k takému zásahu do osobnostného práva žalobcu - práva na ochranu jeho občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako i práva na ochranu dobrého mena, ktorým bola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a nepostačuje preto primerané zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Je potrebné uviesť, že žalovaný 1) i v priebehu tohto súdneho konania uvádzal, že uvedenými výrokmi si stojí a reportáž oceňuje. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie uvedený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu považuje za rozsiahly, v podstate nenapraviteľný, a preto je toho názoru, že žalobcovi patrí vo vzťahu k žalovanému 1) i právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka.

58. Vzhľadom na uvedené odvolací súd je toho názoru, že priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, t. j. materiálnej satisfakcie zo strany žalovaného 1) pre žalobcu je v danej veci dôvodné. Posúdenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch je predmetom voľnej úvahy súdu, ktorá musí vychádzať z jednotlivých okolností, tak z celkovej povahy konkrétneho prípadu. Ďalšou podmienkou je, že v dôsledku neoprávneného zásahu došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere. Kedy o takto vymedzenú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby pôjde a kedy nie, hodnotí súd vždy tak podľa celkovej povahy, ako i podľa jednotlivých okolností každého konkrétneho prípadu zvlášť. Keďže uloženie zadosťučinenia v peniazoch plní satisfakčnú funkciu, je treba pociťovanie a prežívanie tejto nemajetkovej ujmy, spočívajúcej v znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v značnej miere, hodnotiť vždy objektívne, prihliadnuc ku konkrétnej situácii, za ktorej k neoprávnenému zásahu došlo (tzv. konkrétne uplatnenie objektívneho kritéria), ako i k osobe postihnutej fyzickej osoby, k jej postaveniu, veku a podobne. Uplatnenie konkrétneho a diferencovaného objektívneho hodnotenia znamená, že o znížení dôstojnosti postihnutej fyzickej osoby, či jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere pôjde len tam, kde za konkrétnej situácie, za ktorej k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, ako i s prihliadnutím k záujmom dotknutej fyzickej osoby, možno spoľahlivo vyvodiť, že by vzniknutú nemajetkovú ujmu, vzhľadom k jej intenzite, rozsahu a trvaniu ako závažnú pociťoval každý, nachádzajúci sa na mieste a v postavení postihnutej fyzickej osoby. Takto chápané objektívne kritérium vylučuje, aby sa pre hodnotenie, či došlo alebo nedošlo k naplneniu zákonných podmienok podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, stali rozhodujúcimi subjektívne pocity samotnej postihnutej osoby (subjektívne kritérium).

59. Pokiaľ súd prvej inštancie ustálil výšku nemajetkovej ujmy na sumu 4.000 Eur, pričom dôsledne zhodnotil tvrdenia a dôkazy predložené žalobcom, ako i tvrdenia a dôkazy predložené žalovaným 1), tieto posudzoval v súlade s § 132 a nasl. O.s.p., účinného do 30.06.2016, každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, zohľadnil intenzitu, spôsob a trvanie, závažnosť zásahu vykonaného cez širokú medializáciu, keď k zásahu došlo vo verejnosťou sledovanej relácii, zohľadnil všetky pre vec významné kritériá pre určenie výšky nemajetkovej ujmy, prihliadol na význam priznávanej nemajetkovej ujmy (satisfakčný, sankčný, preventívny), vzal do úvahy i rozhodnutia súdov o výške priznanej nemajetkovej ujmy v obdobných veciach a dospel k záveru, že uvedená suma ako materiálna satisfakcia pre žalobcu je v danej konkrétnej veci primeraná, nie je možné jeho záveru nič vytknúť, odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje a poukazuje na odôvodnenie jeho rozhodnutia v tomto rozsahu (§ 387 ods. 2 CSP).

60. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie použitím zákonných kritérií pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch, vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností, po starostlivom zvážení všetkých okolností veci dospel k správnemu záveru, že práve suma 4.000 Eur zo strany žalovaného 1) je náhradou, ktorá môže efektívne zmierniť žalobcovi následky neoprávnených zásahov do jeho osobnostných práv. Dopĺňa, že táto suma je pritom súčasne primeraná aj z hľadiska potreby zachovania primeraného a rozumného zohľadnenia a vyváženia záujmov všetkých zúčastnených strán, ktoré je nutné zobrať pri rozhodovaní do úvahy. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal, že uvedená suma je nedostatočná a naopak, žalovaný 1) namietal, že takáto náhrada nemajetkovej ujmy žalobcovi nepatrí, odvolací súd nepovažoval ich námietky za dôvodné. Súd je totiž pri rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaniach o ochranu osobnosti povinný vychádzať z jednotlivých konkrétnych okolností a celkovej povahy konkrétneho prípadu, čo sa v prejednávanom prípade stalo, keď súd prvej inštancie dôsledne a podrobne jednotlivé kritériá, podľa ktorých postupoval vo svojom odôvodnení rozsudku, uviedol.

61. Odvolací súd nesúhlasí so záverom žalobcu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v časti týkajúcej sa priznania náhrady nemajetkovej ujmy arbitrárne. Poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti, kde sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal tvrdeniami žalobcu ohľadne jeho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v ním požadovanej výške od žalovaného 1) 50.000 Eur. Je potrebné zdôrazniť, že proces dokazovania bol v právnej úprave podľa Občianskeho súdneho poriadku, účinného do 30.06.2016 (i podľa § 185 CSP), vybudovaný na princípe prejednávacom a na princípe kontradiktórnosti. Súd má tak obmedzenú dôkaznú iniciatívu a táto sa presúva na procesné strany. Strana sporu má v konaní jednak povinnosť tvrdenia a jednak dôkaznú povinnosť. Neunesením dôkazného bremena sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v spore neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech, resp. mu nebolo vyhovené v celom rozsahu. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval v súvislosti s výškou nemajetkovej ujmy, že žalobca nepreukázal narušenie vzťahov v rodine, priateľského vzťahu svedkov k osobe žalobcu, odvrátenie, resp. opovrhovanie verejnosti vo vzťahu k žalobcovi, neprihliadal na ušlý zisk spoločností žalobcu s tým, že tento nárok spadá pod náhradu škody podľa § 16 Občianskeho zákonníka, a preto nepovažoval žalobcom požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo vzťahu k žalovanému 1) vo výške 50.000 Eur za primeranú, bolo jeho rozhodnutie správne.

62. Z týchto dôvodov odvolací rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku IV. a v časti výroku VI. (vo vzťahu k nároku žalobcu voči žalovanému 1/) ako vecne správny potvrdil.

63. Záverom odvolací súd konštatuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu a žalovaného 1), obsiahnutými v ich rozsiahlych odvolaniach, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky i Ústavného súdu Slovenskej republiky.

64. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2, § 255 ods.2, CSP a pri čiastočnom úspechu každej zo strán sporu vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

65. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).